

Değerli Dostlarımız,
bugün kadınlar günü,
kadınların, kız çocuklarının çektiği acılarla değil,
kadınlarımızın, kızlarımızın başarılarıyla övüneceğimiz
şekilde bu günün kutlanması en büyük dileğimiz.
Bu vesileyle bir süredir arşivde bekleyen bir yazımızı
paylaşıyoruz, "O".

Hani diyeceksiniz Duygu Asena'nın "Kadının Adı Yok" gibi bir başlık olmuş...

Doğru kimbilir ne kadar çok zorluklar içerisinde "O" var,
ama bu O'nun hikayesi biraz farklı...

Sevgili Eda'nın dediği gibi bir yandan

kahramanlık öyküsü gibi,

ama öte taraftan belki de bir kayıp hikayesi...

Yok, yok kayıp kelimesi kullanılamaz,

çünkü hikaye devam ediyor...

O'nun hikayesi henüz yarım...

Ama O'nun yaptığını kim yapabilirdi?

İLKYAR kız öğrencilere burs da veriyor,

bir parça olsun okuma şanslarını, heyecanlarını

ayakta tutmak için...

Desteklerinizle daha fazla ilk yar'larımıza

ulaşmak amacımız,

teşekkür ediyor,

selam sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz...

İLKYAR

O

Hayır hayır! Dertlerini ortaya dökerek, zavallılıklarını süslü, duygu yüklü kelimelerle anlatacak sonra sessizce sözlerimi toparlayıp kalbimi onların durumunu kabullenişe zorlayacağım beklentisine kapılmış gibi bakma. Bu gün umuttan, hayat kavgasından ve sorsan "hayatım emeğimdir" diyebilecek birinden bahsedeceğim... Şartlara itaat etmeyip kalbinde ve ruhunda açılan yaralardan, kırıklardan umut doğuran birinden... Sahip olduğu sıfatlar belki sıradan ve gündelik örneğin abla, kız evlat, fabrika çalışanı yada yeğen... Ama hayat hikayesini dinlediğinde kardeşine farklı bir hayat vaadeden, annesine umut etme ve korkmama şansı veren tüm korku ve sınırlılıklarına rağmen devam eden bir kahraman...

"Yıllar yıllar önceydi, soğuk bir kış günü okullarına gitmiştik...

Çocukların gülümsemeleri, okullarına geliştirmeye verdikleri kıymet ortamı ısıtmıştı...

Yıllar sonra ilk yar'larımızdan birine, ODTÜ'de öğrencimiz, gönüllümüz olduğunda sormuştum, 10 sene öncesinden neler hatırlıyorsun?

-Deneyleri ve etkinlikleri hatırlamıyorum, küçücüktüm;

hatırladığım şey o gün çok güzel bir gündü...

diyerek yanıtlamıştı...

O gün güzel bir gündü, zaman zaman öğretmenlerin söyledikleri gibi

- Bugün hayatlarındaki en güzel günü yaşadılar...

ama bizi, yaptıklarımızı yüceltirken yerlebir olduğumuzu hissedemiyorlardı:

-Bugün bundan sonraki hayatlarının da en güzel günü olarak kalacak...

O gün de diğerleri gibi güzel bir gündü...

İstisnasız her yerde en güzel gündü,

canımız cananımız ilk yar'larımız

www.ilkyar.org.tr

çünkü bu güzelliğin garantisi onların gülümserken utanışlarında, tertemiz masumiyetlerinde yatıyor...

*Zaman zaman çok derinden etkilenir
güzelliklerinden, ve kendilerine bakamam,
eğer bakarsam kirlenmelerine neden olacaktım gibi kaçırdım
bakışlarımı...*

İçlerinden bazılarını Ankara'ya davet etmiştik...

7. sınıfta geldi kampa, çok masum, tertemiz bir yüzü vardı. Gözlerinin içi parlıyordu."

diye başlıyor anlatmaya. Ses tonunda, o gözlerin parlamışına güzel bir geleceği görev vermiş gibi hissediyorum çünkü her çocuğun güzel geleceği hakkettiğine inanıyor, biliyorum bunu. Çünkü ben beş yıl boyunca her dönem o'nun gönderdiği mektuplardan,

o mektuplardaki her bir kelimeye sığdırılmış güzellikler vaadeden yarınları umutları okudum hikayenin anlatıcısından.

"Başarılı bir çocuktan O, notları iyi olduğu gibi sorulara verilen yanıtlardan da anlaşılıyordu bu. Bu yüzden eğitim hayatı boyunca desteklemek istiyorduk,

istiyorduk ki O'nun bu kadar çabası okulun bitmesiyle son bulmasın, istiyorduk ki O dağların tepesinden bir kız çocuğu, o köydeki diğer kızlara örnek olsun...

Mezuniyetine doğru, okulu aradım...

Okul zaten çok zor telefon çeken bir yerdeydi, üstelik yaz mevsimiydi ve liseye kayıtlarının başlamasından birkaç gün önceydi... Müdürü aradım... Haber alamadıklarını söyledi.

-Araştırmama rağmen haber alamadık.

Ev telefonuna ise hiç ulaşamıyordu...

Üzülüyordum ve endişeliydim. Nerede olduğunu, ne yaptığını bilmediğimden, o yaştaki bir çocuk için hayat zor olurdu...

O'nun ilköğretimden okul birincisi olarak mezun olduğunu söylemişlerdi...

Yıllar, yollar ve kilometreler geçerken hayatımızdan,

insanları yeniden tanımaya,

çıkamazların binbir çeşidinin, sadece romanlarda yeşilçam filmlerinde değil, onun ötesinde içimizden birilerinin yaşamlarına yön verdiğini veya kilitlendiğine yeniden şahit oluyorsunuz...

Dağların tepesinde bir okuldu...

Hani ilkokulda çizdiğimiz resimlerdeki gibi, uzaktan baktığınızda dağların üzerine bir bina kondurulmuş iki boyutlu minyatür görünümündeydi...

Burada çocuklar vardı, burada fedakar öğretmenler vardı...

Çocukların olduğu yere mutlaka gitmeliydik... Hele ki gidilmeyen yerlere...

Çevredeki okulları da davet ediyoruz gelebilenleri... Hemen sevgili Alper Hocamızı, etkinlik yaptığımız okula gelişini hatırlıyorum... Serçe arabasının içinden köyden 10 öğrencisiyle çıkınca ne kadar sevinmiştik,.. Bu yazıyı yazarken aradım, ne yapıyorsunuz, çocuklar nerede diye sordum... İçlerinden biri Tıp Fakültesini kazanmış, hepsi üniversite okuyormuş... "Bizim görevimiz yapabileceklerini göstermek, tıpkı siz gibi umut tohumlarını yaymak" dedi...

Bu sefer biz gidip alacaktık... Kafamda 5-10 dakikada varırız, diye düşünüyordum. "En fazla yarım saatte dönerim" dedim gönüllülere...

Yolda ilerleyince kafamdaki herşey yıkıldı, oysa 2 köy arası haritada ne kadar da yakın gözüküyordu.... Bu görünümün bir de görünmeyen 3. boyutunu hatırladım... Unutmamalıydım 2005'de Eylül projesinde Akpınar'dan Akkuş'a giderken programda 26km'ye yarım saatlik bir süre tanımış, mavi otobüsle ancak 2.5 saatte varabilmıştık... Karşımızda tepeler, tepeler; tepelerde gözükken birkaç ev, yokuşun dibinde ayrılan yollar... Hepsi de birbirine benziyor... Şöför yörenin insanı, ama o da acaba buradan mı gidecektik diye tereddüt ediyor... Dışarıda kimseyi göremiyoruz, hava soğuk, kış henüz sert yüzünü göstermemiş, ama soğuk... Yağmurun bıraktığı ıslaklık, yön sormak için birilerine bakındığımızda, çamur olarak ayaklarımıza yapışıyor.. Telefon açmaya çalışmak nafile, tepelerin arasında bir yerdeyiz.... Nihayet birini görüyoruz, "Şu görünen tepelerin ardındaki tepelerin ardında en tepeye çıkın", diye bir yön çiziyor...

Virajları, uçurumları çoktan unuttum, hiç umursamıyor ve heyecanlanmıyorum... Hep aklıma "Bu köydeki insanların zoru neydi böylesine bir yeri yurt edinmişlerdi? Ya çocuklar ne yapıyor?" soruları takılıp kalmıştı... Köye ulaştınca bir düzlük bekledim yoktu... Kar gelince yolları devletin açması hiç de kolay değil, herhalde kapadığı gibi doğa açıyor olmalı diye düşündüm... İçim nasıl buruluyor, köydeki ilk evleri ve ilk insanları görünce, hemen hatırlarını soruyorum... Yolun altından bir anne çocuğunu yolladı arabaya... Biraz daha virajı geçtik, yukarı tırmandık, nihayet okula eriştik... Anneler, çocuklar ve öğretmenimiz... Bir sevinç yumağı oluştu etrafımızda... Bende bir suçluluk duygusu, sanki onları o köye zorla yerleştiren benmişim gibi, sanki benim şansım biraz daha az olsaydı da, buradaki köylülerinki daha fazla olsaydı diye düşünüyorum... Gönüllerini alabilme kaygısı... "Nasılsınız, iyi misiniz?" Hiç bir şikayet yok, gülen yüzleri, bir yabancıya, bir büyüğe saygıda kusur etmiyor... Olağan koşullarda şikayetçi olan, memnuniyetsiz olan

şehirliler adına, hayatın tüm koşullarını olgunlukla kavramış köylülerin karşısında ezildiğimi hissediyorum...

“Ne yapıyorsunuz, nasılsınız? Kış gelince nasıl geçiyor günleriniz? Yollar kapanmıyor mu? Ya çocuklar hasta olursa, ihtiyarlar hasta olursa ne yapıyorsunuz?” diye sorularımı yine aynı ağırbaşlılık ve güler yüzle karşılıyorlar... Sanki suçunu hafifletmeye çalışan biri gibi, “Sizin için, çocuklarınız için ne yapabilirim?” diyebiliyor, ellerini sıkı sıkı sıkıyorum elveda derken...

Çocuklar dünyanın hep en güzel çocukları, birer birer yüzlerinden hiç eksilmeyen gülümsemeleriyle biniyorlar arabaya... En son binen Öğretmen anlatıyor:

“Çetelerden kaçmak için 100 sene kadar önce, buralara, çok uzaklardan tepelerin ardına gelmiş ve yerleşmişler... Artık çocukların da ata yurdu olmuş ve burada kalmışlar... Bir yere gitmiyorum, köyde kalıyorum... Köyün imamı 1 sene önce bırakıp gitmiş, ben köye gelmeden önce... Koskoca yeni camii boş kaldı...

Her ailede 8-10 çocuk var... Ama her ailede bazen bir, bazen iki üç küçük çocuk kaybı var... Olmuyor, ya yol kapalı oluyor, ya da yetişemiyorlar, yetiştiremiyorlar... Çocuklarının da kaderi oluyor maalesef... YBO ilkokul öğrencilerini kabul ettiği zamanlarda, bu köyden çok başarılı öğrenciler çıkmış... O öğrenciler üniversitede okuyor... Onlar bence asıl değişikliği, o okuyan çocuklar sağlayacak... Ama en çok da okuyan kızlara güveniyorum, buradaki kadınların “kader” diyerek boyun eğdiklerini değiştirecekler bence...

Çocuklarımız o kadar heyecanlı ki, 1 haftadır bunu konuşuyoruz... Hele bu sabah tam 2 saat önce geldiler... Saat 8:30 demiştim, saat 6:30'da geldiler... İlk defa köyün dışına çıkıyorlar...”

6:30! Daha gün ışımamış bir saat; nasıl bir önemsenmek, bir kez daha yüreğim eriyor...

Yıllar ve yollar sonunda O'nun okuluna yeniden götürdü...

Tesadüf aynı hocamız okuldaydı...

Hemen O aklıma geldi.

Yıllar sonra tekrar sordum ve iletişim kurduklarını söyledi...

Seminerden ayrıldı, sağa sola telefonlar açmış...

"O üniversite okuyormuş..." dedi seminer sonunda...

"Okuyormuş ama zorlanıyormuş. " dedi... Telefonlarını verdi...

Projenin bitişini heyecanla bekledim ki, kendisiyle konuşayım... Bir ucundan bizim tutup O'nun erişebileceği en iyi yere ulaşmasına katkıda bulunabilmek, insanın sevdiği birisi için birşeyler yapabilme şansı O'nunla 10 sene sonra haberleşecek olmak, büyük bir heyecan... "

Üzgündü. Telefonunu yanlış vermişler... Niye zorlanıyormuş? Ayrıca belirttikleri üniversitede okumadığını da öğrenmiş... Canı sıkılmış...

Acaba ne oldu... Tedirgin olmuş... Bir de hikayede birleştiremediği kopukluklar vardı... Babası köyde vefat mı etmiş ne? Acaba neler oldu

O'ndan haber alamadıkları yıllar nasıl geçmişti? Aslında üzüntüsünün kökeninde O'nu merak ederken, merak etmesi gereken yüzlercesi vardı, bir dokunuş bir ilgi bekleyen. Belki de o dokunuşla kendini açacak ve potansiyelini gösterecek o kadar çok çocuk vardı ki...

"O'nu özel kılan belki bir sürü şey olabilir, elbette her çocuk çok özel...

Ama O'nun hafızama kazınmış bir resmi vardı, ilgili, masum, ama çocuk gibi değildi, diğer arkadaşlarının arasından o bakışındaki olgunluk, farklı bir bakış nedeniyle hikayesi nasıl seyrediyor diye meraklanıyor, için için

eşsiz kır çiçeklerimizin, güzel çocuklarımızın daha çok gülmesi için www.ilkyar.org.tr

dua ediyordum, başarsın ne olur diye...

Nihayet telefonunun düzeltilen numarası geldi...

Aramadım hemen, aradan onca yıl geçmiş, hatırlar mıydı?

Sadece bir mesaj yolladım....

O gün telefon gelmedi, ertesi günde...

Çok güzel bir duygu sesini duymak,

o fotoğraf hayal olmaktan çıkıp canlanmış, kırmızı eşofmanıya konuşuyordu

“Kusura bakmayın Hocam arayamadım, vardiyadaydım...”

Başka bir gergin soru işareti daha içimi iyice burdu... devam etti

“Hocam biliyor musunuz, benden çok daha başarısız olanlar üniversite bitirdi...

Benim de bitirmem gerekirdi şimdiye...

Duydum Hocam beni okutmak istediğinizi...

8. sınıfı birincilikle bitirdim, SBS’de çok güzel de bir puanım vardı...

Düşünün o zamanların en iyi fen lisesine gidebilecek durumdaydım...

Köylülerimiz benim birinciliğimi duyunca hepsi ortak olarak beni okutmak için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler....

Hem öğretmenim de sizin destek sözünüzü söyledi...

Hocam, ben okumamayı seçtim...

Hayır Hocam yanlış duymadınız, OKUMAMA’yı seçtim...

Okusaydım Hocam,

okusaydım Anam işkence görmeye devam edecekti...

Yıllardır şahit olduğum Babamın işkencesi aynen sürecekti...

Fen Lisesine gitsem unutulabilir miydim anamın acısını...

O acıdan inlerken ben nasıl çalışabilirdim...

Bu benim geleceğim deyip unutulabilir miydim, siz diyebilir miydiniz Hocam?

Aldım Hocam, anamı, kardeşlerimi İzmir’e geldik...

Üzerimizde sadece günlük giysilerimiz vardı...”

diye başlayan bir konuşma...

O üniversiteyi açık öğretimle sürdürürken,

*bir taraftan çalışıp annesine, kardeşlerine bakıyordu,
O 8. sınıfta aile reisi olmuştu...*

Sahi ben ne yapıyordum 8. sınıfta...

Hayır mutlu değildim, pazar gecesi sendromu yaşırdım 2 haftada bir...

*Annemin, Babamın gerginliklerine şahit olmanın sıkıntısını pansiyonda boş gözlerle
biryerlere bakarak yaşamaya devam ederdim... Belki de yatılı çocukların bir kaderiydi,
mutlu da olsan sıcak bir evden, bir ana kucağından ayrılıp gelmenin sıkıntısı her ev
dönüşü mutlaka yaşanır...*

O bambaşkaydı 8. sınıfta aile reisi olmuştu, hem de kız başına...

*Eğitim yarışında köyde doğmanın dezavantajını, tamamıyla olmasa bile, YBO'lar fedakar
öğretmenleriyle önemli ölçüde azaltıyorlar... Ancak ailenin içindeki sorunlar yaşam boyu
çocukları takip ediyor...*

O'nu nihayet görmek kısmet oldu...

Aynı güzellik, aynı ilgi ve heyecanına şahit olmak çok güzeldi...

Kalbimin ek bir heyecanla çarptığını hissettim...

Zorlanıyordu, iş mi değiştir mişti ne?

Hikaye burada bitmedi, bitmez de...

*Çünkü ondaki o öğrenmeye olan ilgi onu daha güzel yerlere taşıyacak,
taşınması için destek vermemiz şart...*

Tüm kalbimle inanıyorum zaten ailenin reisi olarak hiç kimsenin yapmadığını başarmıştı

O... Ancak daha fazlasını hak ediyor...

O'nun daha rahat,

O'nun daha potansiyeline layık yükselmesini görmek en büyük dileğim...

O herşeyin en güzeline layık...

O ve O'nun gibi saf tertemiz güzeller güzeli insan kaynaklarımız,

ne zaman bu sıkıntıları tamamıyla aşıp,

kendilerini gösterebilecekleri günler gelecek,

*o zaman ülkemiz de, insanlık da daha güzel olacak,
çünkü O'nlr çok daha da güzel gülümseyecekler..."*

www.ilkyar.org.tr

ilkyar.yonetim@gmail.com

ilkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak için belki bir kitap için, belki anısını yaşatmak istediğiniz büyüğünüz için bir kitaplık, belki de daha fazlası için

İş bankası ODTÜ şubesi (4229) 706968 TL TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68;

Euro Hesabı: TR920006400000242293507426

Dolar Hesabı: TR910006400000242293576217 (Hesap sahibi İLKİYAR)

Lütfen bağışınızın açıklama kısmına isminizi mutlaka lütfen belirtin...

Artık yurt dışından kolaylıkla kredi kartıyla İLKİYAR'a bağış yapmanız mümkün ABD'de iseniz anında da vergi iadesi için gerekli belge e-posta ile adresinize geliyor.

Turkish Philanthropy Funds aracılığı ile bağışınız bize ulaşıyor,

projelerde kullanılıyor... Bir defalık veya düzenli bağış için Bağlantı adresi:

- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/12942-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-lkyar-ilkyar-16th-science-summer-school>

Eğer "çek" gönderilmek istenirse:

"çek"i Turkish Philanthropy Funds adına, İlkyar Vakfı için olduğu not edilerek

Turkish Philanthropy Funds - 216 E. 45th Street Fl.7 New York, NY 10017 adresine yollanmalı.

www.ilkyar.org.tr ilkyar.yonetim@gmail.com

izlenimleri dostlarınızla paylaşıp onları üye yaparak (eposta adreslerini bize yolluyarak), mesajlarınızda "link" vererek ilkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz, ancak başka amaçlarla ilkyar izlenimlerindeki ve sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmaması gerektiğini hatırlatın lütfen...